

Περὶ δὲ τοῦ ἀν ἢ το δυνατόν νά ἀναπτυχθῇ μέσα εἰς τὸν σόμαχον ἢ τὰ συνεχόμενα ἔντερα καὶ νά ζήσῃ, ἀρκεῖ νά παρατηρήσωμεν ὅτι ἐν ἔμβρυον μάλιστα τόσον ἀτελές εἶδυατο νά ἀναπτυχθῇ εἰς τὰ ὅργανα ταῦτα καὶ νά ζήσῃ, με τὸν αὐτὸν τρόπον καδῶς ἡδυνήθησαν νά ζήσωσιν ἄλλα, μέσα εἰς τὸν γυναικείον κέλτον (*vagina*) καὶ εἰς τὸ κοῖλον τῆς κύστεως (*Gardien, l. c. p. 526 — Carus, l. c. I 437.*) με τὸν αὐτὸν τρόπον λέγει, καδῶς ἔζησεν ἐκεῖνο τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ δωδεκαδάκτυλον ἔντερον. Ἀλλ' ἡ πεπτική δύναμις, ἐμπορεῖ νά μᾶς εἴπη τις, δὲν ἤθελε δαμάσσειν τόσον καιρὸν τὸ τέρας; εἰς τοῦτο ἀποκρίσμαι ὅτι εἰάν τὰ χελύφη τῶν ὀσπρίων, τὰ δέρματα τῶν ὀπωρῶν, αἱ ὑμένες τῶν ζώων κτλ. ἐξέρχονται μετὰ ὀλοκλήρους μῆνας καὶ χρόνους ἀκέραια καὶ ἀμετάβλητα ἀπὸ τὰ πεπτικά ὅργανα (*Haller elem. physiol. VI. p. 279*) ἐμπορεῖ καὶ ἕνας ὑμὴν ζωογονημένος καὶ καδ' ἡμέραν, διὰ νά εἴπω οὕτως, ἀνακαίνουμένος νά ἀνδῇ περισσότερον καιρὸν μέσα εἰς τὰ νεαρὰ ὅργανα τοῦ παιδίου, μάλιστα ὅταν ἐξεύρωμεν ὅτι τὸ γαστρικὸν ὑγρὸν (*Succus gastricus*) ἐνεργεῖ ὀλίγον ἄπάνω εἰς τὰ ζωογονημένα ὄντα (*M. Lenhossek, physiol. med. III p. 71*).

Ἐκθέσαντες λοιπὸν ὅσα μᾶς φαίνονται ἱκανὰ διὰ νά δείξωσι πιθανὴν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τερατώδους γεννήματος, παριστάνομεν ὡς ἀνακεφαλαίωσιν τὴν περὶ τῆς ὑπόθεσεως αὐτοῦ γνώμην μας.

Προσκολληθέν εἰς τὸν σόμαχον ἢ τὰ συνεχόμενα ἔντερα τοῦ Δημητρίου, ὡδὸν ζωογονημένον ἐκρύφθη ἀπὸ τοῦς χιτῶνας αὐτῶν καὶ οὕτως ἀνεπτύχθη μέσα εἰς αὐτὰ ὅταν ἐπαρουσιάσθησαν ἀρμόδιαι περιστάσεις, περιτυλιγμένον με λεπτὸν τινὰ ὑμένια συνεχόμενον με τὰ πεπτικά ὅργανα ἀνεπτύχθη δὲ μέχρι τοῦ τρίτου μηνὸς τῆς ἡλικίας τοῦ ἢ ἀνάπτυξις του πρέπει νά ἦτο βραδύα διὰ τὴν ἔλλειψιν

τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἄλλων μεγάλων ἀγγείων ὅθεν δὲν ἔφερε καὶ ἐπαισθητάς μεταβολὰς εἰς τὰ πεπτικά ὅργανα. Μετὰ ταῦτα μὴ δυνηθέν νά ζήσῃ περισσότερον διὰ τὴν ἀτέλειαν ἀπέθανε. εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, εἰν ὑπῆρχαν ἀγγεῖα ὅπως σπύν μεγάλα πρὸς ἀνάδοσιν τοῦ αἵματος ἐκλείσθησαν (*ιδε Carus, l. c. I 437*) τὸ ἔμβρυον ἐξτραίνεται κατὰ μιν χρόν, προσκολλημένον πλέον ὀλίγον με τοῦς χιτῶνας τοῦ σπυμίου ἢ τῶν ἐντέρων διὰ λεπτῶν ἰνῶν φατινώδους ὑφάσματος καὶ λεπτοτάτων ἀγγείων, ἕως οὗ ἐλθούσα ἡ ἐλμινθίασις ἔκαμε νά νοσήσῃ ὁ Δημήτριος.

Τὰ δραστηρίως δουθέντα καθάρσια μὴ ὑποφερθέντα ἀπὸ τὸν σόμαχον ἔφερον ἰσχυρὸν ἐμετὸν, καὶ οὕτω ῥηγθέντος τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ ὑμένιος ἐξῆλθε τὸ περιεργον τοῦτο γεννῆμα χωρὶς αἰμορραγίαν. Καὶ ὅσις παρατηρήσει τὸν πλαχεῦντα ἀκριβῶς θέλει ἰδεῖν ὅτι ἦτον ἀδύνατον νά φέρῃ αἰμορραγίαν, ἐπειδὴ πούποτε δὲν φαίνεται μεγάλον ὀπισθοῦν ἀγγεῖον, οὐδ' ἀποσπασμένον μέρος, ἀλλ' ἡ ἐπιφάνεια εἶναι ὡς ἐνημένη καὶ τριχοειδῶς διαπεπλεγμένη. Ἡ περιβάλλουσα αὐτὴ μεμβρανώδης θήκη εἶναι πιθανὸν νά μείνῃ ἀκόμη εἰς τὰ ὅργανα τοῦ ζώντος παιδίου καὶ νά ἀπορροφηθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Αὕτη εἶναι ἡ γνώμην μας περὶ τοῦ τερατώδους γεννήματος τῆς Ἑρμοπούλεως, τὸ ὁποῖον θεωροῦμεν ὡς πρῶτον παράδειγμα ἐξεμεσθέντος ἐγκεκλεισμένου ἔμβρυου, ἐπειδὴ δὲν μετροῦμεν ἐνταῦθα τὸ παθολογικὸν ἐκεῖνο συμβάν τοῦ ἔξω τῆς μήτρας κυήματος, τοῦ ὁποίου, τὰ διαλυθέντα μόρια τρυπήσαντα τὰ ἔντερα ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ σόμα (*Oslander Hbch. d. Entbind. Th. I, S. 337.*) οὐδὲ τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὸ λεξικὸν τῶν θαυμασιῶν ἀκουσμάτων παραδείγματα, ὄντα καὶ αὐτὰ τοιαύτης φύσεως. (*diction. des merv. de la Nat. par A. I. S. D. T. I, P. 46 sq. Paris. 1802*).

Μετετυπώθη ἐν Ἑρμοπούλει Σύρας, τῇ 5 Νοεμβρ. 1834.

Εἰς τὴν τυπογραφίαν Ν. Βαρότση.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἰσότης τοῦ σωματός· κατὰ τὴν
ἐπίτητον ἐξομολόγησιν τῶν συγγενῶν τοῦ παιδίου καὶ τοῦ
ἐπισκεπτομένου αὐτοῦ ἰατροῦ.

Τὴν 29 ἐπισκεφθεὶς καὶ ἐγὼ τὸν Δημήτριον, τὸν εὖρον
καλῶς διαπεπλασμένον καὶ καλῆς ἐξέως ἐπασχεν ἀπὸ μέ-
τριον πυρετὸν καὶ ὀλίγον ἐπὶ ξηρὸν, τὸ χροῖμα τοῦ δερ-
ματος τοῦ ἦτον ὠχρὸν μᾶλλον, ἢ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν εὐ-
ρεῖα, ἡ γλῶσσα σκεπασμένη μὲ λευκῇ, θλίβαν, ἡ κοιλία
ἀνώδυνος καὶ ὄχι ὀγκωμένη, ὁ κλισμὸς τῶν μυκτήρων ἐξη-
κολούθει, ὥστε ἐφαίνετο ἡ ἐλμινθίασις διαρκούσα, καὶ τῷ ὄν-
τι ἐκβαλε μετὰ ταῦτα τινὰς ἄλλας ἐλμινθας. Ἡ καλη-
τέρευσις προχωρεῖ μέχρι τῆς σήμερον. Τὸ δὲ περὶ οὗτο λόγος
τίσας ἔχει οὕτως.

Τὸ σῶμα τοῦ ὅλου εἶναι κοκκινόφαιον, ἰσχνὸν καὶ ξηρο-
πὸν, ὥστε ὀγκάζει μᾶλλον μὲ δέμα ἐλαστικόν· φαίνεται δὲ
ὅλον συντεθλιμμένον ἐκ τῶν πλάγιων, καὶ κατ' ἐξοχὴν
ἡ κεφαλὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν νομίζω ὅτι εἶναι πρὸς
τὸ τέλος τοῦ τρίτου μηνός.

Τὸ κρανίον εἶναι συντεθλιμμένον τόσον πολὺ ὥστε τὰ
χωρίζεμενα ἀπὸ τὴν μετώπιον ῥαφὴν δύο μέρη τοῦ μετώ-
που, τὰ βρέγματα (ossa parietalia) καὶ τὰ δύο πλάγια
τοῦ ἰνίου (occipitis) φαίνονται σχεδὸν συγγεκολλημένα καὶ
δὲν ἔχουν παρὰ μίαν μόνην γραμμὴν πάχος· τὸ δὲ δέμα
ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ ἰνίου ἕως ἐμπροσθεν εἰς τὸ μέτωπον
ἐξέχει εἰς εἶδος τροπίδος, καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου χωρίζεται
τὸ μέτωπον ἀπὸ τὸ βρέγμα διὰ τῆς εμφανείας ῥαφῆς
(sut. coronar.) εἶναι διπλωμένον πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸ
κρανίον εἶναι ὀλίγον κυρτὸν καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ὀλίγον κοί-
λον, πούποτε ὅμως δὲν ἠδυνήθηεν νὰ ἐκκριθῇ τὴν πα-
ραμικρὰν ῥῆξιν ἢ τρύπαν ὅθεν ἠδύνατο νὰ ἐξελθῇ ὁ ἐγχε-
φαλος· τρίγας δὲν ἔχει τὸ κρανίον· τὰ βλέφαρα φαίνονται
καθαρά, ἀλλὰ τῶν ὠτίων ἔχνη δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὕρω· τὰ
ὄσα τῆς μύτης ὑπάρχουν, πλὴν συνηζυμένα· τὰ κόκκαλα
τῆς ἄνω καὶ κάτω γνάθου εἶναι φανερά καὶ ἐξέχουν ἀπὸ
τὰ ἄλλα, μάλιστα ἐκείνο τῆς κάτω ἀπέχουν δὲ ἀπ' ἀλ-
λήλων ὥστε τὸ στόμα εἶναι ἀνοικτὸν ἕως δύο γραμμάς καὶ
προβαίνει ἡ γλῶσσα. Ὁ λαιμὸς εἶναι ἰσχνὸς πολὺ καὶ
μακρὸς· ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐλλείπει καθόλου, ἡ δὲ ἀριστερὰ εἶναι
ὅπως οὖν καλῶς κατασκευασμένη· διακρίνεται ὁ ὤμος, ὁ
βραχίον, ὁ ἀγκῶν, ὁ πήχυς (ulna), ἡ κερκίς (radius), ὁ καρ-
πὸς καὶ ἡ ἄκρα χεὶρ· αὕτη ὅμως ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τὰ

πτερυγία τῶν τελαχίων (pisc. cartilag.) μέγεθος εἰς τὰ ὅσα
φαίνονται εἰς γραμμαὶ τὰ κόκκαλα τοῦ μετακαρπίου.

Τὸ σῆμα εἶναι γενὸν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὅλον συντεθλιμ-
μένον· ἀπὸ τὸ ἐν μέρος μόνον διακρίνονται ἐξ πλευρῶν
(costae) ὀλίγον κατωτέρω ἀπὸ αὐτὰς ἄρχεται τὸ τέρας
νὰ γίνετο γενώτερον ἕως ὅτου τελειώνει εἰς εἶδος ὑμένος
παχέως, ὅστις ἐνέεται καὶ συγχέεται μὲ τὸ ἄνω χεῖλος ἢ
ἄκρον (marginem) τοῦ πλακοῦντος εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ
ἐμβρύου καὶ τοῦ πλακοῦντος ὑμένα δὲν φαίνονται οὔτε
ὀμφαλὸς, οὔτε ὅλα ἀγγεῖα.

Ὁ πλακοῦς εἶναι ἕνα καὶ ἡμισυ δάκτυλον μακρὸς, κα-
ρεγγυματώδης, λευκός, γυμνός, ὀγκύς ἀγγείων καὶ ὀμαλὸς
κατὰ τὰς δύο ἐπιφανείας· ἐκ τούτων ὅμως ἡ μία εἶναι
ἐρυθρωπὴ ὡς ἐνιημένη, καὶ σφριφομένη πρὸς τὰ δύο πλάγια
διπλύνεται καὶ ἐπακουμβᾷ ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην, ἥτις εἶ-
ναι ὠχρὰ καὶ ὡσαν ἄναιμος.

Αἱ ἀναλογίαι τῶν μερίων τοῦ τέρατος ἔχουν ὡς ἐφεξῆς·

Τὸ τέρας ὅλον μέχρι τοῦ μεμβρανώδους μέ- ρους	δακτ.	Γαλλ.	I.	γρ.
Ὁ πλακοῦς	»	I.	6	
Ὁ ἐνόντων αὐτὰ ὑμὴν	»	»	3	
Ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς βάσεως τοῦ κρανίου	»	»	3	
Ἀπὸ τὸ μέτωπον μέχρι τοῦ ἰνίου	»	»	5, 1/2	
Πάχος τοῦ κρανίου	»	»	I	
Ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς κάτω σιαγόνης ἕως εἰς τὸ ἄκρον	»	»	3, 1/2	
ἕως εἰς τὸ μέρος τοῦ ἀτλαντος	»	»	2,	
Μήκος τοῦ λαιμοῦ ὑπὸ τὸν ἀτλαν.	»	»	4,	
τὰς μέχρι τοῦ ὤμου	»	»	4,	
Ἀπὸ τὸν ὤμον ἕως εἰς τὴν τελευ- ταίαν πλευρὰν	»	»	4, 1/2	
Ὁ βραχίον	»	»	2, 1/2	
Ὁ πήχυς ἕως εἰς τὸν καρπὸν	»	»	2, 3/4	
Ἡ ἄκρα χεὶρ	»	»	I, 3/4	
Τὸ μεγαλύτερον πλάτος τοῦ τέρατος ἀπὸ τὸν νωτιαῖον ἕως ἐμπροσθεν	»	»	4,	
Τὸ πάχος εἰς τὸ αὐτὸ μέρος	»	»	I, 3/4	
Πλάτος τοῦ πλακοῦντος	»	»	I,	
Πάχος τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ μέσον	»	»	I/2	

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ

Διατριβὴ καταχωρηθεῖσα εἰς τὸν 171. Ἀριθ. τῆς Ἀθηνᾶς,

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΟΥΡΟΥ

Ἰατροῦ τοῦ Νομοῦ τῶν Κυκλάδων.

Veniet tempus quo ista quae nunc latent in lucem di-
es extrahet et longioris aevi diligentia. (Jac Mang
Thes. anat. in praef.)

Ἐν Ἰνδικαίμενον ἄξιον τῆς προσοχῆς ὅλων τῶν περὶ τὰ
φυσιολογικὰ καταγεγενημένων, ἐφάνη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν
Ἑρμούπολιν Σύρας, καὶ ἐκίνησε δικαίως τὴν περιέργειαν
ἅγι μόνον τῶν διατριβόντων ἐνταῦθα ἰατρῶν καὶ ἄλλων
ἐπιστημόνων ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς νή-
σου ταύτης.

Παιδίον τι ἄρρεν δηλαδὴ πάσχον πρότινων ἡμερῶν ἐξή-
μεσε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 26 πρὸς τὴν 27 μερικαῖς φο-
ραῖς, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων εὐρέθη σῶμά τι, τὸ ὁποῖον
παρατηρήσας μετ' ὀλίγον ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ παιδίον ἰα-
τρός εἶδεν ὅτι ἦτον ἔμβρυον καὶ οὕτω προσκληθεὶς καὶ
ἐγὼ κατὰ τὴν 28 νὰ τὸ ἴδω ἐπαρατήρησα ὅτι ἦτο τῷ
ὄντι ἔμβρυον ἀνθρώπινον ἀτελές.

Ἡ Β. Νομαρχία τότε ὑποπτευθεῖσα μὴ ὑπογράφεται
καμία σπάτη ἢ χένον ἔγκλημα, καὶ θέλουσα νὰ ἐξακρι-
βώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐπροσκάλεσε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν
τοὺς γονεῖς καὶ σχετικούς τοῦ ἐξημένου παιδίου ἔτι δὲ καὶ
τὸν ἰατρὸν, καὶ τοὺς εξέτασεν ἐπισήμως ἐμπροσθεν τῶν
Δημογερόντων καὶ πολλῶν πολιτῶν.

Ἀπὸ τὰς ἐξετάσεως ταύτας ἐγένε φανερόν ὅτι ὁ Δημή-
τριος Σταματέλος, υἱὸς Ἰωάννου Σταματέλου καὶ Κα-
λούδας Χίων, ἐτῶν τριῶν καὶ ἡμίσεως, ὑγιὲς ὢν κατ' ὅ-
λον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του καὶ εὐρωῖς, ἄρχισε πρὸ τρι-
ῶν μηνῶν νὰ παραπονῇται εἰς τοὺς γονεῖς του διὰ πόνον
εἰς τὴν κάτω κοιλίαν, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο ἐνίοτε. Τὴν
19 ὅμως τοῦ Ἰουνίου μηνὸς ἠσθένησεν αἰφνιδίως πάσχων
πρῶτον ἀπὸ κεφαλαλγίαν ἰσχυράν, ἔπειτα δὲ καὶ ἀπὸ πόνον
εἰς τὴν κάτω κοιλίαν καὶ πυρετόν. Κατ' ἀρχὰς οἱ γονεῖς
τὸ ἡμέλησαν οὐτε ἐνδεεῖς μετὰ ταῦτα ὅμως βλέποντες
τὴν νόσον διαρκοῦσαν ἐπροσκάλεσαν κατὰ τὴν 24 τοῦ αὐ-
τοῦ μηνὸς τὸν ἰατρὸν Κ. Ἀρδουίνον, ὅστις παρατηρήσας

τὸν Δημήτριον ἔχοντα συμπτώματα ἐλμινθιάσεως, δηλα-
δὴ, ὡς μ' ἐδιηγήθη ἡ μήτηρ του, πυρετόν ἰσχυρόν, κεφα-
λαλγίαν ἰσχυράν, τρισμὸν τῶν ὀδόντων, κνισμὸν τῶν μυ-
τῆρων, ἀκάθαρτον γλῶσσαν, μικρὸν θῆλα, ἐκπνοὴν βρωμώ-
δη καὶ πόνον εἰς τὴν κάτω κοιλίαν, τοῦ ὁποῖου ὁμοίως τὸν
τόπον δὲν ἠδύνατο νὰ προσδιορίσῃ τὸ παιδίον, παρατηρή-
σας λέγων ὁ ἰατρός συμπτώματα ἐλμινθιάσεως ἐδιώρισε
τὰ ἀνάλογα φάρμακα, καὶ οὕτως ἐξῆλθον δι' ἐδρας τινὲς
ἐλμινθες εὐρογγύλοι μ' ὅλον τοῦτο ἡ νόσος ἐξηκολούθει καὶ
ὁ ἰατρός ἐπέμεινε εἰς τὴν θεραπευτικὴν του μέθοδον. Τὴν
26 τὴν ἑσπέραν ἐδιώρισε νὰ δίδωσιν εἰς τὸ παιδίον πολλὰ
συχνὰ κράνματι συγχέμενον ἀπὸ χίχκινον ἔλαιον (ol. ricini)
καὶ ἀνθελμινθικὸν σεράπιον τοῦτο ἔφερε μεγίστην γενωφρί-
αν εἰς τὸν Δημήτριον τὴν νύκτα, ἕως οὗ δύο ὥρας περί-
που μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἔκαμε τρεῖς ἐμετόν καὶ κατὰ
μὲν τὰς πρῶτας δύο φορές ἔκαλε τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐλμιν-
θας κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν, ὅταν ἄρχισεν ἡ ναυτίασις
ἐπρόσφερεν ἡ μήτηρ εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδίου χειρόμακτρον
διὰ νὰ μὴ ἐμέσῃ ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην μετὰ τὴν ἑμεσιν ἡ
Καλούδα, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ χειρόμακτρον διὰ τὸ σκό-
τος, τὸ ἔβαλε πλησίον τῆς κλίνης, ἕως οὗ ἀνοίξαντες αὐ-
τὸ τὸ πρῶτ' οἱ συγγενεῖς, εὗρον μέσα κρεάτινόν τι σῶμα
μόνον, παράδοξον εἰς αὐτοὺς φαινόμενον, καὶ τὸ ἐκρυψαν
νὰ τὸ δειξῶσιν εἰς τὸν ἰατρὸν. Τὸ σῶμα τοῦτο ἦτο προσ-
κολλημένον εἰς ἓν ἄκρον τοῦ χειρόμακτρον, ὅπου τὸ ἔβαψε
καὶ με αἷμα ὅσον ἦτον ἡ ἔκτασις τοῦ μόνου. Ὁ Κ. Ἀρ-
δουίνος ἰδεὶν αὐτὸ κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τί ἦτο, μετὰ
ταῦτα ὅμως εξέτασέν ἀκριβῶς ἐφάνη ὅτι ἦτον ἔμβρυον
ἀνθρώπινον. Μετὰ τὴν ἑμεσιν τοῦ ἐμβρύου ὁ Δημήτριος
ἐγένε καλῆτερα, δὲν ἐξήμεσε πλέον καὶ ὅλα τὰ συμπτώ-
ματα ἐμετρίχσαν.

εἰς τὸ τέλος τοῦ πλακοῦντος χρόνου.

ταὶ καὶ σαρκίον τι μακρόν. » » 4.

Μ' ὅλον ὅτι αἱ ἀσυνεμικαὶ ἐξετάσεις δὲν ἠδυνήθησαν ἀ ἐξελέγξουσιν κατ' αὐτὸν τρόπον, οὔτε ἀπάτην οὔτε γλῆσιν, μόνον τοῦτο ἐπειδὴ δὲν εἶδε κανεὶς τὸ ἔμβρυον ὁδοῦμεν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα φαίνεται παραδόξον, καὶ τρόπον τινὰ θαυμασίον ἀκούσμα, ἐμπορεῖ ἀ διδάσκει τις ὀλίγον περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ συμβάντος ὁδοποιεῖται ὁμοίως ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ ἐξέτασιν τοῦ τέρατος αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς ἱατρικῆς, νομίζομεν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξημέσθῃ τὸ περὶ αὐτοῦ ὁλόγος ἔμβρυον.

Δὲν λανθάνει, νομίζω, κανένα ἱατρὸν ὅτι πολλάκις εὐρέθησαν μέσα εἰς τὴν κοιλίαν ἔμβρυων καὶ νεογεννητῶν παιδιῶν ἄλλα ἔμβρυα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ διαπεπλασμένα τὰ ἐγκεχλεισμένα λεγόμενα τέρατα (*monstrua intrusa* ἴδε *Med. chr. Zeit. salzb.* 1814 II, p. 252. — *Treviranus, Biol.* III, p. 298) μάλιστα δὲ ἔχομεν παραδείγματα, μόνον ὅτι σπανιώτατα, ὅτι τοιαῦτα πλάσματα εὐρέθησαν καὶ εἰς μεγαλύτερας ἡλικίας ἄτομα, ὡς εἶναι τὸ εὐρεθὲν ἐκείνο εἰς τὸ δωδεκαδάκτυλον ἔντερον νεανίσκου τινός Ἀγγλοῦ δέκα ἔξ ἐτῶν (ἴδε *Omnodiei giorn. d. med.* Novembre 1814), τὸ παρατηρηθὲν παρὰ τοῦ Δουνοῦτρένου εἰς τὸ μεσέχολον νεανίσκου Γάλλου 13 ἐτῶν (*Gr. Conradi, anat. patol. trad. d. G. Pozzi. T. II, p. 222 sq*) καὶ τὸ εὐρεθὲν ἐκείνο εἰς τὴν Πασαυίαν μέσα εἰς τὴν κοιλίαν ἀνδρός τινος, ὡς μ' ἐκαινοπαίησε φίλος τις ἱατρός. Τοιαῦτα ἔμβρυα λοιπὸν εὐρίσκονται εἰς τὴν κάτω κοιλίαν (χωρὶς νὰ ἀριθμῶμεν ἐνταῦθα τὰ ἔξω τῆς μήτρας κυήματα, *gravitates extrauterinas*, ὡς διαφοροῦ ἀρχῆς,) καὶ ἐπομένως τίποτε ἀλλόχοτον εἶναι εὐρέθη καὶ εἰς τὸν Δημήτριόν μας, φθάνει νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ ἔκτρωμα τοῦτο ἔχει τοὺς χαρακτῆρας τοῦς ὁποίους ἐπαρατήρησαν αἱ φυσιολόγοι εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸν σῆμαχον.

Πρῶτον πάντων τὸ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος ἔκτρωμα εἶναι, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀνωτέρω περιγραφῆς, πολλὰ ἀταλές, καὶ τοῦτο συμφωνεῖ μὲ τὰς παρατηρήσεις τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα δεινῶν, ὅτι δηλ. τὰ ἐγκεχλεισμένα ἔμβρυα δὲν γίνονται ποτέ τέλεια (*Capuron, dans la Rev. med. Octobre, 1833, p. 141*). Εἰς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ προσθῇ τις καὶ τὸ πολὺ ἰσχυρὸν καὶ ξηρωτὸν τοῦ τερατώδους γεννή-

ματος, ἐπειδὴ ἔχομεν παραδείγματα ὅτι τὰ ἔξω τῆς μήτρας κυήματα ἰσχυαίνουσι καὶ ξηραίνονται πολλάκις, μένοντα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον περισσώτερον καιρὸν μετὰ τὸν θάνατον μέσα εἰς τὸ σῶμα. (ἴδε *Gardien, traité d. accouch. etc. T. I, p. 523 sq 3. ed.*) Ὡς ἐπιβεβαιώσαν τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα καὶ τὴν φαινομένην σύνθλιψιν ὅλου τοῦ ἔμβρυου, ἐπισημαζόμενος εἰς τὴν παρατήρησιν ἐκείνην ἀξιοπίζων φυσιολόγων, ὅτι συμβαίνει πολλάκις, ἀποθνήσκοντα τὰ ἔμβρυα πρότινος καιροῦ εἰς τὴν μήτραν καὶ ἐξερχόμενα ἔπειτα φαίνονται συνεθλιμμένα (ἴδε *Haller, elem. physiol. I XXIX S. v. § 17 — C. Prochaska, Lehrb. ausd. physiol. d. Mensch 2 B. S. 242*). Καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας περίεσιν ἐπρεπε κατὰ τὴν ιδέαν μου νὰ ᾔται, καὶ εἶναι τῶ ὄντι, ἡ σύνθλιψις προφανέστερα, ἐπειδὴ τὸ ἔμβρυον δὲν ἦτο προφυλαγμένον ἀπὸ ἰσχυροῦς ὑμένας, ὡς θέλομεν ἰδεῖν κατωτέρω, οὐδ' εἶχεν ἐλεύθερον τόπον νὰ ἀναπτυχθῇ, ἀλλ' ἐπιέζετο πάντοτε ἀπὸ τὴν συνεχῆ κίνησιν τοῦ περιχλείοντος αὐτὸ ὄργανου.

Ὁ Καπυρῶνος ἐπαρατήρησεν ὅτι εἰς τὰ ἐγκεχλεισμένα τέρατα ἐλλείπουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ὁ ὀμφαλὸς καὶ οἱ ὕμνες (*Rev. med. Octobre, 1833, p. 141*). Εἰς τὸ τέρας τῆς Εὐμουπόλεως ἐφαρμόζεται καὶ ἡ παρατήρησις αὕτη θαυμασίως, ἐπειδὴ, ὡς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω, ὅλα ταῦτα ἐλλείπουν ὅτι δὲ δὲν ἦτο περιβεβλημένον οὔτε ἀπὸ χορίου οὔτε ἀπὸ ἁμνίου εἶναι πολλὰ φανερόν, πρῶτον ἐπειδὴ δὲν φαίνονται ἴχνη εἰς τὸν πλακοῦντα, καὶ δεύτερον ἐπειδὴ αἱ γυνεῖς, μόνον ὅτι προσεχτικαὶ εἰς τὴν φύσιν τῶν ἀποκρινομένων, δὲν ἐπαρατήρησαν τοιοῦτον τι ὅμοιον ἐξελθόν διὰ σώματος ἢ δι' ἑδρας. Εἶναι ὁμοίως πολλὰ πιθανὸν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἦτο περιβεβλημένον μὲ λεπτόν τινα ὑμένα. Κατὰ τὸν Καπυρῶνον τὰ τοιαῦτα τέρατα ἐμποροῦν νὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ χωρὶς πλακοῦντα ὅθεν καὶ γερῶνται ἀπὸ αὐτὸν μόνον τοῦτο ὁ Βρεγέτος ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἀκολουθεῖ πάντοτε τοῦτο (*Rev. med. I. c. et juillet. p. 164*). Εἰς τοιαῦτα, περιστάσεις ὁμοίως ὁ πλακοῦς εἶναι λεπτότερος ἀπὸ τὸ σῆμαχον. (*C. C. Carius, Lehrb. d. Gynaecol. 2. Th. § 1430*) ὅθεν καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ τὸ ἡμέτερον τέρας ἔχον τὸν πλακοῦντα μίαν καὶ ἡμίσειαν μόνην γραμμὴν παχύν. Καὶ ταῦτα περὶ τῶν διακριτικῶν σημείων.

